

Kelimelerimi duy istedim. İki kaşık bal döktüğüm sepetle sunağa doğru yola çıktım. Kokusu uzaktan geliyor. *Sunakta tûtsü yakmışlar.*

İkibin senedir, neredeyse aynı yerde, aynı tepenin aynı mağarasında, aynı ışık hüzmelerinin altında, yılın aynı zamanları, aynı taş sunağa bildiğimiz aynı kelimeleri okuyarak aynı meyveleri bırakıyoruz. Kutsallar kutsal rahiplere kimse sormuyor bu sunağa bırakılan erzakın ne olduğunu ama ben biliyorum: Alıp yiyorlar.

Yoksa tanrıların bizim meyvalarımıza ihtiyaçları olduğunu mu sanmıştınız? Onlar kendi sözlerini ve kehanetlerini yaysınlar diye rahiplere bakmamız için bizden sepet bekliyorlar.

Yedi yıl önceki kuraklıkta hiçbir şey götürememiştim. O zaman rahiplerden biri bana bakıp *oğlum, bereketlenesin* demişti. Bunu hala hatırlıyorum, kazandıklarım da yıldan yıla arttı. Bahçelerden taşan nehirler gibi meyve topluyoruz ve bitmiyor. Her yeniayda gidiyorum sunağa, her yeniayda bir sepet ve her yeniayda o sepetin yerine yenileri geliyor.

O rahibi arada gördüğümde konuşmak istiyorum. Bakınca anlıyor. Herkes bilir, bizi unutmazlar ama konuşmaları yasaktır. O iki kelimedenden beri hiç sesini duymadım. Hala bazı geceler hatırlayıp, mutlulukla kendimden geçiyorum.

Sunağın bulunduğu mağaranın dibinde bir göl var. Karımı ilk oradan görmüştüm. Yılın belli zamanları herkesin gitmesi gerekir, ben her yeniayda gidiyorum ama yağmurların azaldığı gündönümü şenliğine hepimiz gideriz. O gölün kenarında ayin olur, yeni yıl için yıkanırız. Kadınlar ayrı tarafta olur ve kimisi yüzmeyi bilmediği için boğuluyor burada. Daha doğrusu yüzmeyenleri atıyorlar ve kurtaran erkek olursa, evlendiriyorlar. Kurtaran olmazsa da boğuluyor işte.

Gölün kenarında gördüm ilk, daha önce gördüğüm biri değildi, ayinin ortalarında rahibin arasını sallayarak bir şeyler söylediği esnada bir debelenme farkettilim, gözgöze geldik, numara yapıyor gibiydi ama aldırmadım. Onu kucağıma aldığımda neredeyse beni de aşağı çekiyordu. Çocukluk arkadaşlarımdan birinin böyle öldüğünü söylemiş miydim? Sevdiği kızı ayinde kurtarmaya çalışırken su yuttu. Kadın aslında yüzmeyi biliyormuş, o ölmedi ama arkadaşımı kurtaramadılar. Göl böyle bir yer.

Kurtardıktan sonra evlenmemeyi de kabul etmiyorlar. Başka evlenme yolları var ama burada olanları Büyük Rahip kutsadığı için herkes ayinde düşecek kadına bakıyor.

Evlendikten sonra artık gölün daha sığ yerlerinde yüzmeye başladım. Ayinlerde kimseyi kurtarmaya niyetim olmadığına göre, kimin düşüp, kimin boğulduğuyla ilgilenmeye gerek yok.

Bu yılki ayine yalnız gidiyorum çünkü karım dördüncü çocuğumuza hamile. Hamilelerin girmesi yasak. Kadınlar evlendikten sonra pek gelmez zaten, genelde hamiledirler. Kocaları ölürse gelirler ama göle girmezler. Gölün onları kabul etmediği söylenir. Göl kabul ediyor da erkekler kabul etmiyor bence.

Sunağa gittiğimde Büyük Rahibin öldüğünü öğrendim. Rahipler nasıl ölür bilmiyorum. Çocukluğumdan beri ilk defa farklı bir Rahip göreceğim. Daha genç olacağını sanmıyorum, zaten yıllardır burada pinekliyorlar. Yeni rahibi nasıl seçiyorlar acaba?

Yeni Büyük Rahibi ilk gördüğümde bana *oğlum, bereketlenesin* diyen adam olduğunu sandım. Hepsi birbirine benziyor. Gri sakallarını da aynı şekilde kesiyorlar. Sakalları hiç tamamen beyazlamıyor ama hiç siyah sakallı da yok aralarında. Başkası olsa *karaağaç özüyle boyuyorlar* der ama ben böyle saygısızlıklar yapmam. Tanrıların mucizesi işte, bütün rahipler gri sakallı.

Adam yine aynı duaları okumaya başladı. Elindeki asa eski Büyük Rahip'in asasına benziyor. Ondan kalmamıştır herhalde. Rahipleri asalarıyla gömüyorlar diye duymuştum, mezarlarının başına yarısını gömerek dikiyorlarmış hatta. Tepeye gömüyorlar ve asaları yıldırımları çekiyormuş. Böylece köylere tanrıların gazabı yıldırımlar düşmüyor.